

lase su soetab arwast kassoandja pu! Sellepärrast ei tohhi imeksigi panna, et teie sõnadest miino lellele ni wäbbe rõemo tõuseb. Olleks ta mehhike isse siin ja lubba teinal kui teil, kuüninga armo paistel kassolad soendada, ei teie siis mitte ei julgeks ni wahwa suga wallekaebamisi kuüninga sõrwa tõsta, egga miino lelle ni arwalikkult laita, ehk säbberdusi waüu pool uüus-
 tuse läinud juttusi uest üllesligutada. Misk siis sedda alles ei tunništa, mis isse Reinowadderile kurja ollete teinud? Oho, Väne-issand! kas enda silmas palki teie ei näe? Wai kas mõtlete, et miina ja mitto muud siin seiswad issandad enäam sedda aega ei peaks mäl-
 leštama mil Reinowadderiga isse sõbrust piddasite, ja kus mo lel üksford teie läbbi pakkasel talwel raskeid waewa kannatades pea aego surma olleks leidnud? Kas ehk ollete teina luggu opis ärra uüustanud? —
 Kannatage nattufe, ma tahhan teie nõdraks läinud mällestusele appi tulla! — Üksford juhtus üks tallo-
 mees rannast tulles kalla kormaga hundile wästo ja maggus wärske kalla ais kuttistat ni kangeit meie Kriimsilm-issanda sögi-isso, et ta pea aego ümo pär-
 rast kassoka olleks müinud. Agga kassokas olli issan-
 dal kallis ja kallaostmise ind pudus taskus. Mil kombel nüüd kalso kätte sada? Kui nõnda mõtledega pä-
 ajjo weel waewas, juhtus ta loogemata miino lellega kokko ja allas melitawal keelil palluma, et lel teinale kalso murretsels. Reinowadder longes kui surnu teele mahha, kust kallamees möda piddi sõitma.

Se olli üks wahwa julguetük! Ehk Reinowadder kül teadis mis kimbutus sest wõis tulla, siiski ei mõttelnud ta sõbrale kasso püdes enese peale. Agga kuulge, mis kalli innaga ta sõbruse ja kallad piddi maksma. Kui kallamees senna jõudis kus lel maas olli, wöttis ta kirwe koormalt ja tahtis Reinowad-
 derile päbbe löa. Wel näggi alkulmo lurides mis sündis, agga siiski ei liigutand ta liikmeid egga tõm-
 mand inge; mees piddas tedda surnuks, wöttis sab-
 bast kinni ja wiiskis raipe koorma peale, ja mõtles eddasi minnes: kül loddo nüülin nahha seljast. Rei-
 nowadder mõtles: mängi wõit on miino käes! ja pillutas aega wiitmata ree pealt kalso mahha. Kui arwas enda ja hundi tarbeks neid küllalte olla, siis kargas ta koorma otsast ja pistis puñuma, et saaks waña sõbraga kallist toitu jäggama. Wata imet,
 mis ta seal näggi? Hunt lüsis waod kolmed maad ree jälgil, noñis sallahahki kallad ärra ja ei jätnud sõbrale waewa palgaks middagi. Ta olli enäst täis
 õgginud kui Jõulo-mauk ja kippus lõhkema; üks poolärranärritud ahwena pä ja kaks, kolm selgrodu
 ollid mo lellele järrel jänud; se olli ta julguse ja sõbra-
 truuse palk. Ehk kül mõñi kaunis nädal sest aeast möda läinud, siiski saab mo südda weel pais-
 soma kui sedda pettust meele tulletan. Ma küsin teilt, suur kuüningas, kas äbbematamat ja nurjato-
 mat tööd Ma peal wõib olla? — Aga puhkage nattufe aega, ma tahhan teile weel übbe teise tükki